

Dokter Franz VAN GOIDSENHOVEN,
Professor aan de Faculteit van de Geneeskunde.
1895-1954

**REDE uitgesproken op de lijkplechtigheden te Leuven,
op 18 Augustus 1954, door Monseigneur H. van Waeyen-
bergh, Rector Magnificus van de Universiteit.**

Diepbeproefde Familie,
Zeer Geachte Heren Professoren,

Op 19 Juli l.l. werden onze uitgaande studenten in de geneeskunde gepromoveerd; in onze statige Hallezaal klonk voor een laatsten keer in het openbaar de stem van den Voorzitter van de Jury voor de vierde proef: zij die deel uitmaken van deze promotie 1954 zullen het in hun leven gedenken dat hun naam werd afgeroepen door een professor die, bij de diepe genegenheid welke hij hun toedroeg, in al zijn eenvoud kon worden voorgesteld als een toonbeeld van een katholieken, gewetensvollen en onbaatzuchtigen dokter bij wien de hoge bevoegdheid, de kalme, ondervindingrijke wijsheid, de fijngevoelige en bescheiden diepmenselijkheid gepaard gingen met een grenzeloze goedheid.

Acht dagen later, op Zondag 25 Juli, tegen den avond liep de mare ontzettend rond: Professor VAN GOIDSENHOVEN getroffen door een hartkwaal, berecht op eigen verzoek... Wie hem echter de vorige weken had benaderd, had niet zonder ongerustheid en angst bemerkt hoezeer hij veranderd was. Dien avond, zich bewust van het gevaar dat hij liep en tevens gedreven door zijn hechten en trouwen Universiteitsfamiliegeest, had hij gewenst het heilig Sacrament als sterkte voor een mogelijke reis naar de Eeuwigheid uit de handen van den Rector te mogen ontvangen. Nooit vergeet ik dat intreden van dien nacht, die gebeden, dien blik: geloof, betrouwen, berusting. Vóór ik hem ons Heer bracht, heb ik, ingaande op zijn verlangen, met hem gesproken en ik begreep toen mijn verwondering bij onze vorige laatste gesprekken: sinds maanden en jaren verzweeg hij zijn kwaal, want hij wilde tot 't einde toe dienen en helpen: dat heeft hij ook gedaan heel zijn leven lang.

Heilige gelatenheid die den wil van God gans aanvaardde en hem bereid stelde om den Meester te volgen. Een bedrieglijke verbetering had hem toegelaten weer zijn dienst van op zijn ziekenkamer te regelen. Op Vrijdag 13 Augustus, twee dagen vóór den hoogdag van de hemelse Moeder die hij betrouwvol liefhad, na kalm afscheid genomen te hebben van de zijnen, trad hij de eeuwigheid in.

In de kliniek, waar hij meer dan 21 jaar de leiding had waargenomen, werd toen bitter geweend omdat een goed mens, een befaamde professor, een hoogbegaafde dokter heenging : collega's en assistenten, zusters en verpleegsters, en vooral de talloze zieken die hier hulp en redding bij hem hadden gezocht en ze zo dikwijls hadden gevonden, zij voelden allen plots hoe leeg die gebouwen waren geworden, waar zijn meevoelend hart en zijn glimlachende aanmoediging hadden getroond : armen en rijken, ouderen en jongen, zij hadden hem willen danken, nu zij hem zo diep misten. Zijn verwelkomend of afscheidnemend woord had hun vertrouwen gewonnen en hun dankbaarheid verworven.

Dit alles op min dan één maand tijds ! Eeuwige les van onze vergankelijkheid, van de broosheid van al onze plannen, van de ijdelheid van onze eigene schikkingen, maar ook bevestiging van de enige onverstoorbare waarde van ons geestelijk leven in den dienst des Heren !

Een groot eenvoudig leven is afgesloten, een offer is volbracht in dienende liefde. Een familie wordt diep beproefd en onze Universiteit wordt, eens te meer dit jaar, een zware slag toegediend. Zij wordt geraakt in haar hoogste krachten en, keer op keer, wordt ze gedompeld in weemoed en tranen. Maar zij weet dat ze voorsprekers telt in den Hemel en zij blijft hun taak voortzetten.

Onder hen bevindt zich, we verhopen het, hij aan wien we dankbaar en godvruchtig in deze gastvrije woonst een laatste hulde brengen. Vijf en twintig jaar vruchtbaar professoraat die zijn talrijke oudstudenten en studenten over kort hadden willen viëren, niet om een vermaardheid verworven dank zij lang doorgezette wetenschappelijke navorsing of met lijvige publicaties, maar om de vorming van geslachten geneesheren en om de lichamelijke, zedelijke en geestelijke hulp geboden aan duizenden zieken van over heel het land en van over de grenzen. Zijn naam was immers vergroeid met de Universiteitskliniek voor inwendige ziekten, die hij had helpen inrichten, uitbreiden en aanpassen aan de ontwikkeling der geneeskundige wetenschap en aan dewelke hij, uiterlijk onvermoeibaar en

rusteloos, zijn dagen en zijn nachten had geschonken. Anderen zullen hierover verder uitweiden. Mij volstaat het zijn leven nog bondig te schetsen.

Geboren te Oplinter op 2 Augustus 1895, behaalde hij in 1922 zijn einddiploma met de grootste onderscheiding, als bekroning van universiteitsstudiën in 1913 aangevat en door den eersten wereldoorlog onderbroken.

Na één jaar internaat en na vier jaar den dienst waargenomen te hebben van kliniekhoofd onder Professor Albert Lemaire, werd hij, volledig en haast uitsluitend te Leuven gevormd, in 1927 tot docent benoemd en in 1929 tot professor. Zijn eerste aanstelling kondigde Mgr. Ladeuze als volgt aan in zijn rectorale rede van dat jaar « M. le Docteur Franz Van Goidsenhoven a été nommé chargé de cours pour les leçons de clinique médicale propédeutique. Cet enseignement est d'une importance capitale pour la préparation professionnelle des futurs médecins et M. Van Goidsenhoven, qui a subi avec la plus grande distinction en 1922 les dernières épreuves du doctorat en médecine, s'est montré particulièrement apte à ce rôle, par le talent et le dévouement avec lequel pendant quatre ans il a rempli les fonctions qu'il conserve de chef de clinique interne, tout en se livrant à plusieurs recherches dans le laboratoire annexé à cette clinique. »

Die loopbaan is thans afgesloten en, nu we staan voor zijn stoffelijk overschot, mag ze met de aangehaalde woorden samengevat worden zoals ze toen werd in het vooruitzicht gesteld. Ze ontwikkelde zich immers geleidelijk langs die eenvoudige betekenisvolle lijnen : « préparation professionnelle des futurs médecins, talent, dévouement, recherches dans le laboratoire » waarbij ik hier mag herinneren aan het groot aandeel dat hij, als medepionier, in de vervlaamsing van het onderwijs heeft genomen, toen deze zending een reuzeninspanning vergde.

Indien hij, in zijn ootmoed, meende zich bij mij, pas veertien dagen geleden, te moeten verontschuldigen, omdat hij niet méér wetenschappelijk werk scheen geleverd te hebben, dan weten we dat zijn wetenschap die was van den levenden, lijdenden mens. Dien wenste hij te helpen en te leren helpen, dag en nacht, hier en elders, gewetensvol en belangloos, want hij was, bij uitstek en in christelijken zin, een vir bonus, een goed mens. Dat was hij tevens in de wetenschappelijke Academies en verenigingen waarvan hij gewaardeerd lid was : dat bleef hij in zijn grenzeloze toewijding voor het Rode Kruis en voor Caritas Catholica.

Gisteren avond werd hij, in indrukwekkende stilte, door zijn assistenten uit « zijn » kliniek in zijn huis gedragen. Heden

zal zijn naam met dankbaarheid door de duizenden vereerd worden die in hem zagen den sociaal-voelenden, toegewijden, liegenden en beminden Samaritaan.

God ontferme zich over zijn dienaar ! Zijn geest zoals zijn voorbeeld blijve in zijn kliniek voortleven : het weze een troost te meer voor haar die moedig zijn leven heeft gedeeld en gesterkt en voor zijn kinderen die zijn bezorgdheid, zijn vol-doening en zijn eer waren.

Defunctus saeculo Tibi vivat !
